

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok III.

Nr. 70.

Kraków, wtorek 25 marca 1941 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję ręko pisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie prze syłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 zł., z odnośnikiem do domu 5 zł. Na prowincji dopłata portu. Konto czekowe: Warszawa 658.

W jednym dniu zatopiono co najmniej 244.000 ton.

Odpowiedź osi na plany blokadowe Anglii.

Berlin, 24 marca. Ogólna cyfra zatopione go tonażu morskiego przytoczonego w sobotnim komunikacie wojennym docię do łącznej wysokości 224.000 br. t. Włoski komunikat wojenny donosi o zatopieniu 20.000 br. t. oraz ciężkim uszkodzeniu jednego angielskiego okrętu handlowego średniego tonażu. W ten sposób w ciągu jednego tylko dnia można było donieść, że Anglia straciła co najmniej 244.000 br. t. tonażu okrętowego.

Okoliczność ta tłumaczy wzrastające zdenerwowanie, jakie ogarnia nietylko odpowiedzialnych kierowników żegluga morskiej, ale także wszystkie koła żeglarskie, a ponadto cały naród. Z jednej strony coraz poważniejsze obawy wypowiadają się w formie ostrej krytyki, z drugiej zaś strony w chaotycznych zaprzeczeniach i próbach upiększania sytuacji.

Do tego dołącza się naganna prasy i żałosne próby do Stanów Zjednoczonych.

Tak przedstawia się dzisiejszy obraz Anglii, która przed 18 miesiącami zapowiadała złamanie Niemiec w ciągu kilku tygodni przy pomocy głodowej blokady.

Doniesienie o ostatnich sukcesach niemieckich w wojnie handlowej, przeciwko Anglii wywołało w Stanach Zjednoczonych bardzo silne wrażenie, przede wszystkim jeżeli chodzi o wiadomość o działaniach niemieckich okrętów wojennych na Atlantyku.

Dzienniki południowe nowojorskie i waszyngtońskie przyniosły tekst niemieckiego komunikatu wojennego pod olbrzymimi nagłówkami jak np.: „Niemieckie okręty wojenne zatopili 22 statki na Atlantyku północnym”. „Journal American” podkreśla w swoim tytule, że niemieckie okręty wojenne, łodzie podwodne i samoloty bojowe w ciągu jednego tylko dnia zatopili ogółem 38 parowców.

portowe w Colchester i Peterhead. W kanale św. Jerzego zatonał parowiec towarowy pojemności 3000 br. t., trafiony bombą w środek pokładu. Na wschód od Oxfordnes ciężko uszkodzone bombą jeden parowiec. Koło wschodniego wybrzeża brytyjskiego dokonano skutecznego ataku na polawiacze min.

Niemieckie eskadry bojowe, eskortowane przez samoloty myśliwskie, bombardowały 22 marca w godzinach popołudniowych port la Valette na Malcie. Na okrętach i pozycjach artylerii przeciwlotniczej zaobserwowano celne trafienia. W walce powietrznej, jaka wywiązała się podczas tego ataku, niemieckie myśliwce zestrzeliły 7 samolotów pościgowych typu „Hurricane” bez własnych strat.

W godzinach wieczornych ponownie zaatakowano port la Valette na Malcie.

Niemieckie i włoskie samoloty niszcycielskie spowodowały pożar samolotów niemieckich koło Agadalia w Afryce północnej, oraz zaatakowały z widocznym skutkiem bombami i bronią pokładową skoncentrowane wojska.

W rejonie morskim na południe od Krety, niemieckie samoloty bojowe zaatakowały silnie strzeżony transport morski. W locie zniszczony trafiony on w środek pokładu dwiema bombami pewien parowiec, pojemności 6000 br. t., poczem okręt ten stanął w płomieniach i zatrzymał się nieruchomo na falach. Dwa dalsze okręty, wchodzące w skład tego transportu kontrowojennego, zostały uszkodzone.

Okręt handlowy, pojemności 5000 br. t., został tak ciężko uszkodzony przez niemiecki samolot bojowy na południowy zachód od Cypru, że należy się liczyć ze stratą tego okrętu.

Kóół patrolowa zestrzeliła koło wybrzeża norweskiego jeden brytyjski samolot bombowy typu „Bristol-Blenheim”.

Nieprzyjaciół nie dokonywał nalołów nad teren Rzeszy ani w dzień, ani w nocy.

Straty nieprzyjaciela w dniu 22 marca wyniosły osiem samolotów. Jeden samolot niemiecki zaginął.

Wielkie straty marynarki angielskiej na Atlantyku.

Berlin, 23 marca. Naczelna komenda armii niemieckiej donosi:

Szef floty admirał Luetjens, jako dowódca formacji okrętów bojowych, donosi o zatopieniu, jako dotychczasowym sukcesie dłuższego przedsięwzięcia ciężkich niemieckich na Atlantyku północnym, łącznie 22 uzbrojonych nieprzyjacielskich okrętów handlowych, łącznej pojemności 116.000 ton. Niemieckie okręty uratowały przytem 800 ocalałych rozbitków. Niemieckie łodzie podwodne zaatakowały u zachodniego wybrzeża afrykańskiego pływacy do Anglii, ciężko obciążone i zabezpieczone konwoje. W odważnej akcji przeciw nieprzyjacielowi, trwającej kilka dni, przy ciągłej ponawianych atakach udało się łodziom podwodnym zatopić 11 nieprzyjacielskich okrętów, łącznej pojemności 77.000 ton.

W ciągu wczorajszego dnia lotnictwo zadało również nieprzyjacielskiej marynarce poważne szkody. Łącznie uległo zniszczeniu 31.000 tonażu okrętowego. Dalsze 6.000 ton zostało ciężko uszkodzone.

Na północ od Krety niemieckie samoloty bojowe zaatakowały w godzinach popołudniowych zabezpieczony konwój z wielkim skutkiem. Jeden okręt-cysterna, najnowszego systemu, pojemności 12.000 ton etanaj po dwóch celnych trafieniach w płomieniach i musi być uważany za stracony. Drugi okręt, pojemności 3.000 ton, rozlał się skutkiem trafienia bombą w środku, dzieląc na dwie części. Trzeci okręt, pojemności 6.000 ton stanął w płomieniach.

Na wodach dokoła Malty angielski kontrtorpedowiec otrzymał celne trafienie w przednią część okrętu.

Na obszarze morskim dokoła Anglii samoloty bojowe zatopili w kanale Bristol-skim na południowy wschód od Pembroke okręt handlowy, pojemności 4.000 ton i okręt-cysternę, pojemności 4.000 ton, dalej na południowy wschód od Alderburgh zatonał dalszy okręt handlowy, pojemności 3.000 ton przez trafienie bombą.

Znaczniejsze siły bojowe obruciły w nocy na 22 marca ponownie urządzenia portowe i dokowe w Plymouth bombami wielkiego kalibru. Szeroko rozprzestrzenione pożary powstały przedewszystkiem w części południowej portu. Uzyskany milion nocy skutek został przez ten atak wybitnie wzmocony.

Nad teren Rzeszy nie było ani za dnia, ani w nocy żadnej działalności bojowej nieprzyjaciela. Artyleria przeciwlotnicza zestrzeliła dwa nieprzyjacielskie samoloty. Nocne myśliwce i jeden z poszukiwaczy min zestrzeliły po jednym nieprzyjacielskim samolocie. Nieprzyjaciół stracił pozatem

wczorajszego dnia w walkach powietrznych dwa samoloty myśliwskie typu „Hurricane”. Straty nieprzyjaciela w dniu 21 marca wynoszą tem samem łącznie sześć samolotów którym przeciwstawiła się strata dwóch samolotów niemieckich.

Podczas ataku na nieprzyjacielski konwój u wybrzeża afrykańskiego zachodniego wyróżniły się szczególnie łodzie podwodne pod dowództwem kapitana-porucznika Oesterla i kapitana-porucznika Schoewego.

*

Berlin, 24 marca. Naczelna komenda niemieckich sił zbrojnych komunikuje w niedzielę 23 marca.

Lokkie samoloty bojowe zaatakowały wczoraj z pomyślnym skutkiem obiekty

Niemiecki okręt wojenny zatapia na morzu Południowym.

Rzym, 24 marca. Jak donoszą z Manill, radiostacja w Batavji podała wiadomość o zatopieniu parowca „Rantanpandjag” pojemności 2542 ton, przypisywanem akcji jakiegoś niemieckiego okrętu wojennego na morzu Południowym.

Załoga parowca składająca się z 8 białych i 48 tubylewów została wzięta do niewoli.

*

Nowy Jork, 24 marca. „New York Times” informuje się w tutejszych kołach armatorskich o zatopieniu trzech brytyjskich statków transportowych, mianowicie „Trelewny” pojemn. 4.659 br. t. r., „Cape Nelson” pojemn. 3.807 br. t. r., i „City of Bedford” pojemn. 6.403 br. t. r. płynących ze Stanów Zjednoczonych do Anglii.

Równocześnie komunikują o rozbięciu się fińskiego statku transportowego „Wirta” pojemności 4.028 br. t. r. mającego na po-

kładzie ładunek cukru. Wypadek miał miejsce opodal wybrzeża Irlandji.

*

Lizbona, 29 marca. Z miejscowości Sao Vicente na wyspach Zielonego Przylądka donoszą o storpedowaniu na wodach Atlantyku holenderskiego statku-cysterny „Tapanoeli” pojemn. 7.034 br. t. r. Kilku członków załogi przybyło na wyspę Boavista. Portugalski statek przybrzeżny udał się na poszukiwanie reszty rozbitków.

Oslo, 24 marca. Jak donosi „Norsk Telegrammbüro” zaginął norweski statek motorowy „Teneriffa” poj. 5.655 br. t. r. pozostający w służbie angielskiej.

*

Sztokholm, 24 marca. Jak donosi Reuter admiralicia brytyjska podała do wiadomości fakt zatopienia todzi patrolowych „Kerryado” i „Cultios”. Członkowie rodzin załóg tych łodzi zostali zawiadomieni o wypadku.

Nowa konstytucja dla Francji.

Vichy, 24 marca. Podczas pewnego śniadania w ścisłym kole w Grenoble marszałek Petain wygłosił przemówienie radiowe, w którym oświadczył m. in.:

„Podnoszą się dzisiaj głosy entuzjazmu, które dowodzą, że Francuzi posiadają ufność w przyszłe losy Francji i są gotowi na wszystkie ofiary. Zadanie, przed jakim stanie naród francuski będzie ciężkie. Rząd zajmuje się obecnie szczególnie sprawą podatków, niedostateczną ilością środków żywności i wyczerpaniem zapasów towarów”.

Marszałek oświadczył, że liczy olinie na pomoc amerykańską, celem uzupełnienia tych braków. Zwrócił się on do Francuzów z prośbą o cierpliwość. Odbudowa Francji wymaga więcej czasu, niż to przypuszcza niejeden Francuz. Uważam za swój obowiązek przygotowanie nowej konstytucji zaraz w pierwszych dniach po zawarciu układu pokojowego. Zasady konstytucji zostały już uchwalone. Dzień za dniem kładę nową cegielkę do gmachu nowej konstytucji i statutu prowincjonalnego”.

zagranicznych, któremu rząd sowiecki oddał do dyspozycji od granicy mandżursko-rosyjskiej specjalny wagon, przybyli przedstawiciele Z. S. R. R. Ze strony japońskiej obecny był ambasador Tatekawa z całym personelem japońskiej ambasady. Na powitanie min. Matsuoki przybyli pozatem ambasadorzy i posłowie państw, należących do paktu trzech mocarstw. Niemcy byli reprezentowane przez ambasadora hr. von der Schulenburg i członków ambasady niemieckiej, jak również trzech wojskowych attachés.

Japoński minister spraw zagranicznych Matsuoka, wkrótce po swym przybyciu do Moskwy, przyjął w ambasadzie japońskiej przedstawicieli prasy niemieckiej, którym udzielił wyjaśnień.

Oświadczył, że z wielką radością i wielkim oczekiwaniem wyruszył w podróż. Szczególnie cieszy go, że znajdzie on okazję do zobaczenia wielkiego wodza Niemiec Adolfa Hitlera, jak również ministra spraw zagranicznych Rzeszy von Ribbentropa oraz innych wybitnych osobistości Rzeszy. Ma on nadzieję nie tylko spotkania się z nimi, ale także zbliżenia się z nimi, oraz wzajemnego poznania się.

Głosy prasy amerykańskiej.

Nowy Jork, 24 marca. Czasopismo „Life” omawia sytuację Anglii na morzu, przy- czym stwierdza, że od czasów hiszpańskiej Armady sytuacja żegluga angielskiej nigdy nie była jeszcze tak zagrożona, jak dzisiaj.

„W porównaniu ze stanem obecnym — oświadcza pismo — podróż okrętem w czasie wojny światowej była zabawką”. Niemcy dysponują bazami morskimi i powietrznymi na całym wybrzeżu europejskim od Norwegii aż do Hiszpanji. W czasie wojny światowej brytyjska flota handlowa, dzięki sprzymierzonemu była znacznie większa, a Włochy i Japonia były państwami zaprzyjaźnionymi. Ponieważ droga przez morze Śródziemne jest obecnie odcięta, brytyjskie parowce towarowe zmuszone są iść wielką drogą okrężną dokoła Afryki.

Również dziennik „New York Post” omawia sprawę angielskich strat na morzu i stwierdza, że strata tylko 600 br. t. może być równoznaczna z utraceniem 25 bombowców amerykańskich, a temsamem ze stratą jednego miliona godzin roboczych.

Na innem miejscu dziennik ten omawia również sytuację angielskiej żegluga morskiej, przytem naturalnie operuje jedynie cyframi strat, do których przynależała się Anglia. De przyznanej cyfry 5 milionów br. ton strat — pisze dziennik — należy prawdopodobnie doliczyć jeszcze dalsze 3 miliony ton okrętów uszkodzonych i czasowo nieczynnych. Z kół najwyższych czynników angielskich oświadczonego przedstawicielowi pisma, że licza się tam z tem, iż w nadchodzącym roku wojna podwodna będzie jeszcze o 50 proc. skuteczniejsza niż dotychczas. Stany Zjednoczone w ciągu najbliższego roku nie będą w stanie wybudować wiele nowych okrętów, a w tym czasie w Anglii licza się ze stratą dalszych 5 milionów br. ton.

Katastrofa kolejowa w Hiszpanji.

Almeria, 24 marca. W pobliżu Almerji, wskutek uszkodzenia parowozu, jeden wagon, pędzony samopas, spadł z nasypu z wysokości trzech metrów. Wagon uległ zupełnemu zniszczeniu, 12 osób odniosło rany, w tem kilka bardzo ciężka.

Minister Matsuoka przybył do Moskwy

Moskwa, 24 marca. W niedzielę po południu o godz. 15.30 czasu miejscowego przybył wraz ze swym otoczeniem do Moskwy

japoński minister spraw zagranicznych Matsuoka.

Na przyjęcie japońskiego ministra spraw

Chodzili razem na zawody olimpijskie, a potem Euler oprowadzał przyjaciela po stolicy Rzeszy. „Wuj Olaf“ początkowo nie chciał pozwolić na takie „luzikowanie“, a ponieważ Elend nie czuł się na siłach, aby wystąpić na boisku, machnął ręką. Kiedy po dwutygodniowym pobyście w Berlinie wracał do kraju piłkarska reprezentacja Norwegii, Erlend nie mógł już się rozstać ze swym przyjacielem. Euler odprowadził Norwega aż do wagonu i zapewnił, że będzie stale o nim pamiętał.

Bankiet na cześć marsz. Lista.

Sofia, 24 marca. Premier rządu bułgarskiego prof. Filoff wydał w ubiegły piątek bankiet na cześć generała marszałka Lista i oficerów jego sztabu.

W przyjęciu tem wzięli m. i. udział ministrowie spraw zagran. Popoff, minister wojny Daskaloff, przewodniczący Sobranija Logoff, szef sztabu generalnego armii bułgarskiej generał Petkoff, jak również dygnitarze wojskowi i cywilni bułgarscy. Ponadto w przyjęciu wzięli udział poseł Rzeszy baron von Richthofen i poseł Włoch hr. Magistrati.

Wrażenia dziennikarza bułgarskiego.

Sofia, 24 marca. Przed kilku dniami powrócił do Sofii z kilkudniowej podróży po terenie Niemiec naczelny redaktor dziennika „Utro” Taneff.

Na łamach redagowanego przez siebie dziennika zamieszcza on reportaż p. t. „Dwa tygodnie spędzone w Niemczech, kraju zwycięstwa”, w którym to reportażu czołowe miejsce zajmuje moment, stwierdzający, że **narod niemiecki przepelnia wiarę w zwycięstwo**. Niema tam wprawdzie nadmiaru środków żywności, jednakże nikt nie wstaje głodnym od stołu.

Następnie Taneff stwierdza, że w czasie swych przejazdów po Berlinie nie zauważył śladów angielskich ataków lotniczych, co uważa za dowód, że ataki te nie wywarły żadnych wielkich uszkodzeń. Świadomość państwowa i narodowa stoi w Niemczech na takim poziomie, jakiego nie widzi się w żadnym innym państwie. Każdy jest zawsze gotów do poświęceń za Rzeszę i Hitlera.

Generał Daskaloff o przyszłości Bułgarii.

Sofia, 24 marca. Bułgarski minister wojny gen. Daskaloff z okazji inauguracji specjalnej audycji dla armii w radju sofij-skim wygłosił mowę, w której oświadczył m. in., iż wprawdzie **narod bułgarski miłuje pokój**, jednak wskutek szczególnego położenia geograficznego jest zmuszony do stałej walki, co przyczyniło się do jego zahartowania i stworzyło z jego obywateli dobrych żołnierzy.

Dzięki zdrowym instynktom żołnierskim **narod bułgarski** słusznie ocenia obecną sytuację międzynarodową i rozumie konieczność gotowości jego synów do ofiar za ojczyznę. Z tego powodu obecnie będzie się odświeżać wspomnienia czynów bohaterów z poprzedniej wojny, z tego powodu wita się wszędzie wojska z serdecznym entuzjazmem i z tego powodu powołani do czynnej służby wojskowi przybyli punktualnie do swych koszar.

Radio bułgarskie odpowiadając tym nastrojom mas, zorganizowało specjalną audycję godzinową dla armii. Audycje te, które minister wita jak najgoręcej, przychylił się do jego zdaniem do jeszcze ściślejszego zespolenia uczuć i nastrojów ojezycznych z uczuciami armii. Przy tej sposobności gen. Daskaloff przypomniał mądrą politykę króla, który w oparciu o silną armię zapobiegł utworzeniu jakiegos bloku na Bałkanach. Dzięki temu umożliwione zostało zorganizowanie na drodze pokojowej nowego porządku także i na tych obszarach.

Wielkie cierpienia w przeszłości uczyniły **narod bułgarski** odpornym i ostrym. Przywykł on już do wyczekiwania ze spokojem i cierpliwością na rozkazy swojego najwyższego kierownika. Dlatego też Bułgaria zmierza pewną drogą ku świetnej przyszłości.

W Budapeszcie zlikwidowano filmowe przedstawicielstwo Stanów Zjedn.

Budapeszt, 24 marca. Organ rządu węgierskiego „Pesti Ujsag” donosi o zamknięciu przez rząd zamknięciu amerykańskich przedstawicielstw filmowych na Węgrzech, będącym odwetem za zamrożenie węgierskich kont bankowych w bankach amerykańskich.

Zarządzenie to dotyczyło ma firmy „Metko”, „Paramout”, „Fox”, „United Artists” i „Warner”.

— Kiedy się znowu spotkamy? — spytał Euler, kiedy pociąg ruszał.

— Nie wiem... może dopiero na następnej Olimpiadzie w 1940 roku — rzucił z okna wagonu Erlend.

Długo jeszcze powiewała chusteczka z okna wagonu, gdzie stał Erlend.

Nad Stavanger powiewał czerwony sztandar z niebieskim krzyżem. Wiał silny wiatr zachodni. Morze było bardzo niespokojne. Krwawo-czerwona kula, podobna do piłki olbrzymich rozmiarów dotykała wzburzonej powierzchni morza.

Porucznikowi Skjörsumowi zdawało się, że słyszy syk, podobny do tego, jaki wywołuje wrzucenie do wody żelaza, rozgranego do czerwoności. Popatrzył uważnie na czerwona kulę słońca.

Złudzenie, czy co?

Syk powtórzył się znowu, ale tym razem wyraźniej.

Skjörsum odłożył lornetkę i zaczął nasłuchiwać. Początkowo słyszał tylko furtkot telepanej przez wiatr flagi, ale po chwili tajemniczy odgłos znowu się powtórzył. Nie był to już syk, ale raczej coś w rodzaju brzykania muchy.

Przyłożył lornetkę do oczu i patrzył w kierunku fiordu.

Atak floty niemieckiej w zwartym szyku.

Berlin, 24 marca. Nowy sukces niemieckich łodzi podwodnych, podany ostatnio do wiadomości za pośrednictwem doniesienia nadzwyczajnego, w akcji na brytyjski transport konwojowany u zachodniego wybrzeża Afryki stał się jeszcze większy, bowiem cyfra zatopionego tonażu zwiększyła się z 69.000 br. t. r. na 77.000 br. t. rej.

W związku z podanym w niemieckim komunikacie wojennym wielkim sukcesem jednostek marynarki wojennej pod komendą admirała Luetjena, donoszą następujące szczegóły:

Niemieckie statki bojowe przeprowadziły po raz pierwszy w historii wojen morskich swe operacje w zwartym szyku na wodach Atlantyku, rozpoczynając tem samem bezpośredni atak na nieprzyjacielski, drogi głównej komunikacji morskiej.

Dotychczas przeprowadzonym przedsięwzięciem stały na przeszkodzie nieprzyjacielskie floty bojowe, oraz liczne lżejsze jednostki morskie. Mimo to jednak udało się naszym liczebnie słabszym jednostkom bojowym zadać nieprzyjacielowi poważne straty zarówno na północnym, jak i środkowym Atlantyku.

W jednym z ataków, wymierzonych na statki płynące z portów kanadyjskich, mimo operowania w bezpośredniej bliskości tego rejonu nieprzyjacielskich statków linjowych, zatopiono pięć parowców łącznej pojemności 33.000 br. t. rej. Na innem miejscu zniszczono 16 parowców łącznej pojemności 75.000 br. t. rej.

Działła okrętów bojowych zatopili ogółem 22 uzbrojone nieprzyjacielskie statki handlowe łącznej pojemności 116.000 br. t. rej.

Poparcie Chin — krokiem przeciwko Japonii.

Tokio, 24 marca. Prasa japońska kontynuuje w dalszym ciągu swoje ataki utrzymane w ostrym tonie, a zwrócone przeciwko mowie Roosevelta.

Dziennik „Kokumin” oświadcza, że głównym celem tej mowy jest dalsza próba ze strony Roosevelta ludzenia swego własnego narodu oraz innych krajów co do istoty sytuacji światowej.

Organ handlowy „Chugal Shogyo” oświadcza, że zapowiedziane w mowie poparcie Czongkingu stanowi jawny wrogi krok przeciwko Japonii, co uniemożliwia na przyszłość rakowania dyplomatyczne między Ameryką i Japonią.

Znany redaktor polityczny Tokutomi wywodzi na łamach dziennika „Niszi Niszi”, że popieranie Chin przez Amerykę jest całkowicie zgodne z naturą Roosevelta, dążąc jedynie do zysków kupieckich. O ile chodzi o tego rodzaju politykę ciągnięcia zysków materialnych, to Ameryka jest faktycznie następczynią Wielkiej Brytanii.

Oświadczenia w sprawie konfliktu chińskiego.

(S) Tokio, 24 marca. Zastępcy ministrów wojny i marynarki złożyli w sobotę na końcowym posiedzeniu Izby niższej oświadczenie na temat stanowiska Japonii wobec konfliktu chińskiego i sytuacji na Oceanie Spokojnym.

Wiceminister wojny podkreślił w szczególności, że Japonia nie dopuści, aby mowa Roosevelta wpływała na jej dążenia narodowe. Japonia odeprze wszelkie próby obcych krajów, zmierzających do wmieszania się w konflikt chiński. Wprost przeciwnie

będzie ona zdążyć bez żadnych kompromisów ku swemu ostatecznemu celowi.

Wiceminister marynarki oświadczył, że flota japońska jest przygotowana na wszelkie możliwości, zwłaszcza wobec pewnych oznak zamierzonego ewentualnie frontu anglo-amerykańskiego na Oceanie Spokojnym.

List protestacyjny do Roosevelta.

Nowy Jork, 24 marca. Jak donosi „Associated Press”, 55 wybitnych Amerykanów wystosowało do Roosevelta list protestacyjny, w którym poddają krytyce jego ostateczną mowę radiową.

Wśród podpisanych pod listem znajduje się powieściopisarz Garrison Villard, przywódca socjalistów Norman Thomas, konstruktor samolotów Sikorski oraz pewna liczba profesorów i duchownych.

Senator Nye domaga się plebiscytu.

(—) Nowy Jork, 24 marca. Według doniesienia Associated Press republikański senator Nye oświadczył w pewnym przemówieniu, że ci, którzy zamierzali „w imię pokoju” wpędzić Stany Zjednoczone w odmienny wojny, nie mieli innego celu jak tylko uzyskanie wielkich korzyści osobistych.

Zawikłania w wojnę europejską będzie można uniknąć jeżeli społeczeństwo Stanów Zjednoczonych podniesie swój głos protestu. Nye uważa, że najlepszą gwarancją niaprzystępowania do wojny byłby plebiscyt.

Argentyna odczuwa skutki wojny

Buenos Aires, 24 marca. Jak to wynika z danych statystycznych prefektury marynarki w sprawie komunikacji okrętowej w r. 1940 zaznaczył się katastrofalny spadek eksportu Argentyny, będący następstwem wojny europejskiej.

W porównaniu z r. 1939 ruch okrętów we wszystkich portach Argentyny skurczył się w sposób bardzo dotkliwy, mianowicie o 14 1/2 miliona ton, przyczem ze zrozumiałych względów najwyższą pozycję spadkową stanowi przewóz przesyłek do Europy.

Mimo dotychczasowych wysiłków, idących w kierunku ożywienia obrotów handlowych wewnątrz-amerykańskich, wysiłki te okazały się bezskuteczne. Mimo na wielką skalę zakrojonej propagandy, Stany Zjednoczone kierowały w roku sprawozdawczym do Ameryki Południo-

wej nieliczne tylko okręty, z czego 450 przypada na porty argentyńskie.

W tym samym okresie Brazylija wykazała zwykłe w przjazdach okrętów płynących do Argentyny jedynie o 50 jednostek. Ten nieznaczny przyrost nie pozostaje w żadnym stosunku do olbrzymich zapasów towarów, zamagazynowanych w spichrzach portowych, oraz do wielkich rezerw produktów rolniczych, spoczywających w magazynach wewnątrz kraju i jest tylko ułamkiem tego, co poprzednio wysyłano na europejskie rynki.

Ze sprawozdania urzędu statystycznego w sprawie przywozu i wywozu w ciągu dwóch miesięcy 1941 r. wynika, że w porównaniu z tymże samym okresem roku ubiegłego, kiedy warunki kształtowały się znacznie pomyślniej, **opadła cyfra ekspor-**

tu Argentyny o równa połowę. Cofnęła się również cyfra importu z 298 milj. pesos na 141 milj. pesos, gdy tymczasem wywóz zmniejszył się do 191 milj. w porównaniu z 356 milj. pesos w r. ub. Spadek importu głównie zaznaczył się w tranzakcjach z Anglią.

Szef prasowy Rzeszy dr Dietrich przyjął dziennikarzy włoskich.

(S) Berlin, 24 marca. Szef prasowy Rzeszy dr. Dietrich wydał z okazji wizyty w Berlinie naczelnych redaktorów „Stampy” i „Messaggero” dr. Signoretti i dra Malgera.

W przyjęciu tem wzięli udział członkowie wydawnictw prasowych niemieckich i włoskich, oraz włoski ambasador Alfieri.

Praca duszpasterska nuncjuszów apostoelskich.

Miasto Watykańskie, 24 marca. „Osservatore Romano” podał ostatnio przegląd prac duszpasterskich, dokonanych przez nuncjuszów apostoelskich z polecenia papieża w poszczególnych państwach, prowadzących wojnę dla internowanych tam jeńców wojennych.

I tak nuncjusz apostoelski w Niemczech odwiedził niedawno obóz dla wziętych do niewoli kapelanów wojskowych, znajdujących się w pobliżu Monachium. 250 kapelanów wojskowych, pochodzących z około 60 diecezji francuskich wykonuje — jak podkreśla „Osservatore Romano” — we własnym zakresie pracę duszpasterską wobec swoich kolegów niewoli, pochodzących ze stanu świeckiego. W obozie tym liczącym 20.000 jeńców, w okresie 2 miesięcy udzielono 28.000 Komunii świętych.

Jednolity chleb w Rumunii.

Bukareszt, 24 marca. Począwszy od dnia 25 marca wypiekać się będzie w Rumunii jedynie chleb jednolity o wadze 700 gramów. Cena tego chleba nie może być wyższa, niż 10 lei za bochenek. Chleb ten może być sprzedawany dopiero w 12 godzin po wypieczeniu.

Do wypieku tego jednolitego chleba używać się będzie maki, składającej się z trzech części maki pszennej i jednej części maki kukurydzianej.

Cholera w Kong-Kongu.

(—) Kong-Kong, 24 marca. Associated Press donosi, że w ciągu ostatnich dwóch dni zanotowano tam 89 wypadków zachorowania na cholere. Ogólna liczba chorych dotkniętych tą chorobą, w ciągu niespełna 3-ch miesięcy bieżącego roku wyniosła 240, przyczem większość zachorowań skończyła się śmiertelnie.

W kilku wierszach.

Ateny nadały Rooseveltowi godność honorowego obywatela. Jego imieniem nazwano jedną z głównych ulic miasta.

* * *

Amerykański minister marynarki Knox zakomunikował prasie, że Anglia zwróciła się z prośbą o zezwolenie na korzystanie z amerykańskich warsztatów okrętowych.

* * *

Pogrzeb załogi samolotu wojskowego, który spadł w prowincji Cordoba w Argentynie odbył się wśród wszystkich honorów wojskowych przy udziale rządu, towarzyszy broni oraz licznej ludności.

* * *

Węgierski minister handlu i przemysłu Varga wyjeżdża w niedzielę popołudniu z Budapesztu udając się do Berlina celem wzięcia udziału w akcie otwarcia węgierskiego biura turystycznego w stolicy Rzeszy.

Hangensund. Stavanger będzie się bronił! Niech artylerja przeciwlotnicza otworzy ogień!

Skjörsum zaszutował i wyszedł.

W chwili potem z warkotem nadlatujących samolotów splótł się huk wystrzałów i dział artylerji.

Potworne kadłuby samolotów rysowały się wyraźnie na ciemniejącym tle nieba. Nie zwracały uwagi na pociski dział i leciały dalej. Okrzyły miasto, jakby chciały zaznaczyć, że w ich mocy leży zniszczenie, ale że wspaniałomyślnie darują życie i odleciały w kierunku Bergen.

Granatowa cisza spływała z rozgwieżdżonego nieba. Fjord spał. Porucznik Skjörsum wyszedł na wał i patrzył na miasto. Cicho było. Ludzie spali lub udawali, że śpią. Z fiordu widać było całe Stavanger, jak na dłoni. Mimo, że noc nie była jasna, Skjörsum widział dokładnie wszystkie domy i budynki. Tu na prawo, to kościół, tam ratusz, całkiem na lewo stadion.

Obserwacje przerwał nagle huk wystrzałów. Pobiegł do baraku, koło którego gromadzili się żołnierze. Przepchał się do drzwi i stanął jak wryty.

Na niemi leżał pułkownik Sörensen z postrzeloną piersią. Oficer służbowy trzy-

Ujrzał liczne punkciaki, przypominające główki szpilek. Równocześnie brzykanie przeszło w jękliwe mruczenie. Nasunęło mu się porównanie ze „śpiewem” słupów telegraficznych.

Zrozumiał.

Poderwał się z ziemi, otrząpiał mundur z kurzu i pobiegł do fiordu.

U wejścia do baraku stała warta.

Minał wyprężonego żołnierza i kazał się zameldować pułkownikowi.

Siwy pułkownik Sörensen siedział za biurkiem i coś pisał.

Nie popatrzył nawet na wchodzącego Skjörsuma, tylko mruknął:

— No?

Porucznik wyprężył się i zameldował: Panie pułkowniku! Przed chwilą dostrzegłem większą ilość samolotów, lecących wprost na Stavanger. Za kilka minut...

Nie dokończył, gdyż zadzwonił telefon.

Pułkownik nie przerywając pisanja, jedną ręką ujął słuchawkę.

— Halo?

Słuchał przez chwilę uważnie, nawet odłożył pióro, poczem rzucił słuchawkę i rzekł:

— Poruczniki — przed chwilą padło Kristiansand. Nieprzyjaciół maszeruje na Stavanger. Zerwano połączenie telefoniczne z

mał jego siwą głowę i usiłował wlać mu do ust jakiś płyn.

Pułkownik odwrócił twarz i wyszeptał: — Statki nie...mieckie... są... we fjordzie. Anglicy... nie przyszli... Złóżcie broń... musiałem...

Krew rzuciła mu się ustami. Skonał.

Do izby wszedł parlamentarjusz niemiecki. Trzej oficerowie norwescy wstali i przyłożyli dłoń do czapek.

Kapitan Euler przedłożył żądania armji niemieckiej.

Porucznik Skjörsum przyjął je w pełnej rozciągniętości.

Fjord Stavanger skapitulował.

Euler i Erlend szli obok siebie. Miłczeli. Wstawał kwietniowy pogodny dzień. — Gwiazdy gasły jedna po drugiej, jak dopalające się świece.

Euler przystanął nagle i zwrócił się twarzą w stronę miasta.

— A jednak — rzekł — spotkaliśmy się znowu. Prawdę powiedziałeś kiedyś, że spotkamy się w 1940 roku.

Erlend wyciągnął rękę i wskazał na stadion.

— Tylko... dlaczego nie tam? — Euler wzruszył ramionami.

Haw!

♠ Kącik bridżowy. ♦

W kilku początkowych kącikach omówiliśmy ogólnie sprawę licytacji. Obecnie zajmujemy się szczegółowym omówieniem **prawy porozumiewania się graczy**. Omówimy, kiedy partner gracza zapowiadającego winien spasować, kiedy podtrzymać kolor partnera, kiedy wreszcie znieść kolor partnera.

„Pas” jest jedną z najbardziej wymownych odzywek. Gdy partner gracza zapowiadającego pasuje, znaczy to, że siła jego ręki jest poniżej oczekiwanego minimum, wobec czego osiągnięcie dogranej staje się mało prawdopodobne.

Ręka posiadająca jedną z plusów lew na honory lub też niezły kolor do pokazania z jedną lewą na honory wymaga innej odzywki, niż spasowanie.

Przypuścimy, że ręka otwierająca licytuje jedno pik, posiadając: Pik A W 10 3 2, Kier A D 9 4, Karo D 10 2, Trefl 7 i że ręka odpowiadająca ma jedną z 3-ek kombinacji: 1) Pik D 8 6 5, Kier 10 8, Karo K 9 7 6, Trefl 4 3 2; 2) Pik D 6, Kier W 8 7 3, Karo A 9 6 3, Trefl 8 5 3; 3) Pik 9 7 6, Kier 6 5 3, Karo 7 5 4, Trefl A 5 4 3.

W pierwszym wypadku ręka odpowiadająca winna podtrzymać do dwóch pik (lekkie podtrzymanie); w drugim — winna znieść na jedno bez atutu (negatywne bez atutu); w trzecim — winna pasować.

Wielu graczy spasowałoby we wszystkich trzech wyżej podanych wypadkach; byłoby to błędem, gdyż więcej niż 90% odzywek otwierających jest odzywkami w jedno w kolor, zawierającymi od 2½ do 5 lew na honory. Jeśli ręka odpowiadająca posiada jedynie jedną z plusów lew na honory, dograna bynajmniej nie jest wykluczona, gdyż możliwe jest, że ręka otwierająca posiada więcej niż 2½ lew na honory.

Co się dotyczy niebezpieczeństwa wprowadzenia w błąd partnera otwierającego, to w wypadku, gdy ręka odpowiadająca daje tylko jedno podtrzymanie, lub licytuje jedno bez atutu — wniosek jest jasny, iż jest zbyt słaba, aby dać silniejszą odzywkę.

Ręka odpowiadająca:

- 1) pasuje, gdy siła jej jest poniżej najbardziej pesymistycznych przypuszczeń partnera;
- 2) daje minimalną odpowiedź, jeśli jej podtrzymanie jest nieco powyżej przypuszczeń partnera;
- 3) daje odzywkę skaczącą, sygnalizując możliwość dogranej lub szlema, gdy siła jej jest znacznie wyższa od normalnej — oczekiwaną przez partnera.

Jeśli gracz na lewej ręce partnera otwierającego w jedno spasował, ręka odpowiadająca winna starać się utrzymać licytację stwartą, zapowiadając ewentualnie jedno bez atutu, przy posiadaniu 1 z plusów lew na honory. W ten sposób ręka odpowiadająca da możliwość ponownej odzywki graczowi otwierającemu, który może mieć więcej niż 2½ lew na honory, lub też drugi kolor do pokazania.

Odpowiedzi w jedno bez atutu informują jedynie partnera otwierającego licytację, że:

- a) ręka nie posiada dostatecznego podtrzymania w kolorze partnera,
- b) ręka nie posiada także innego koloru do pokazania,
- c) ręka zawiera tylko minimum siły w honorach (jedną z plusów do dwóch lew na honory), gdyż inaczej odpowiedź byłaby dwa lub trzy, lecz nie jedno bez atutu.

Jeżeli przeciwnik na lewej ręce otwierającego licytował, to ręka odpowiadająca winna dać podtrzymanie tylko wówczas,

kiedy je rzeczywiście posiadać, gdyż partner otwierający ma i tak możliwość odzywki.

Co to jest podtrzymanie?

Podtrzymaniem nazywać będziemy **wyłączenie odzywek w kolorze zaliczowanym już przez partnera otwierającego**. Z podtrzymania wnioskujemy, iż wybrany kolor jest odpowiedni i że dalsze poszukiwanie lepszego koloru są zbędne.

O sile podtrzymania wnioskujemy z ilości odzywek podtrzymujących i wysokości odzywek. A więc, podtrzymanie z jednego na dwa pokazuje podtrzymanie minimalne; podtrzymanie z jednego na trzy pokazuje silną rękę i z tego względu jest w praktyce forsujące, pozostawiając partnerowi możliwość pasowania tylko w tym wypadku, jeśli otworzył licytację na zasadzie minimum 2½ lew na honory; podtrzymanie z jednego na cztery jest częściowo odzywką zaporową, częściowo zaś pokazuje silną rękę — w obu wypadkach pokazuje co najmniej 2½ lew na honory z dobrymi rozkładami i dlatego jest lekkiem inwitem do szlema.

Naprzekład:

Partner otwierający licytację zapowiada jedno pik, przeciwnik siedzący z lewej strony zapowiadającego pasuje, partner otwierającego zapowiada trzy pik. Pierwszym wnioskiem będzie, że partner ową ma dobre pik i że pik i są niewątpliwie najlepszym kolorem obu skombinowanych rak. Drugim wnioskiem, że partner

podtrzymujący ma około pięciu lew wygrywających. Trzecim, że ręka odpowiadająca posiada przypuszczalnie mniej niż trzy lewy na honory; w tym ostatnim bowiem wypadku zadeklarowałaby forsujące znieśnienie.

Dla dania minimalnego podtrzymania wymagane jest od ręki odpowiadającej w atutach damy z dwoma blokami, lub czterema blokami.

Posiadając tylko 3 bloki lub damę z blokiem, względnie króla z blokiem, ręka odpowiadająca nie powinna dawać podtrzymania, lecz wybrać jakąkolwiek inną odzywkę.

Gdy naprzekład po odzywece rak otwierającej w jedno pik, ręka odpowiadająca posiada: pik 10, 4 2, Kier 8 6, Karo W 6 5 2, Trefl A 4 3, to winna ona licytować dwa kar, a nie dwa pik.

Dopiero w wypadku, gdy ręka otwierająca powtórzy swą odzywkę, partner uprawniony jest do podtrzymania z 3 lub nawet mniej, blokami w atut.

Gdy ręka otwierająca zaliczowała dwa kolory, ręka odpowiadająca często jest zmuszona do wybrania jednego z nich. Tego rodzaju faworyzowanie jednego koloru nie może być równoznaczne z podniesieniem.

Jeśli ręka odpowiadająca posiada kolory o równej długości, to **pierwszeństwo winna dać temu kolorowi, który był na przód licytowany przez rękę otwierającą**. Gdy jeden jest dłuższy (naprzekład trzy bloki), a drugi krótszy, lecz z nonorem (naprzekład król z blokiem) — **pierwszeństwo winno być dane kolorowi dłuższemu**. Spasowanie po ostatniej odzywece partnera oznacza nie tylko słabą rękę, lecz także zaakceptowanie ostatniego pokazanego koloru.

Odzywki znoszące omówimy w następnym kąciku.

Kącik filatelistyczny.

Znaczkii „Targów Wiedeńskich”

Kraków, 24 marca.

Wiedeń nie dał się oczywiście wyprzedzić Lipskowi na polu propagandy, a chociaż targi lipskie nosiły szersze miano „Targów Rzeszy” (Reichsmesse), to i tak „Wiener Messe” zasługuje sobie na wydanie osobnej serii znaczków.

Trzeba też przyznać bezwzględnie wy-

szować czterem znaczkami, jakie Czytelnicy oglądają obok na reprodukcji, od serii zamieszczonych w „Kaciku” tydzień temu. Tym razem nie są to tylko fotografie budynków czy hal wystawowych, ale prawdziwe arcydzieła. Znaczek pocztowy jako obrazek w miniaturze rozciera się w miljonach egzemplarzy i dociera wszędzie, a minęły bezpowrotnie czasy, gdy odrzucono go bez zastanowienia do kosza na śmieci. Im piękniej wykonano jakiś egzemplarz, tem chętniej polują nań filatelisci. Nie też dziwnego, że właśnie serie dobroczynne i okolicznościowe austriackie cieszą się największym wzięciem. Nie znamy jeszcze niestety twórców najnowszej serii, ale w każdym razie chociaż przy heliografurze nie potrzeba było rylca sztycharza, to przecież sam rysunek wskazuje na niepośledni talent kompozycyjny i rysunkowy autora.

Napis na trzech-fenigówce brzmi: „Wiedeń — miasto mody”. I słusznie: dzisiaj wprawdzie tylko na scenie wystąpi aktor-ka w fałszywej szerokiej szacie, jaką ubiera postać kobieca, na naszym znaczku, ale niemniej w życiu codziennym dla pici pięknej środkowej Europy stolica naddunaj-ska stanowi wyrocznie pod względem strojów. Gust modystki i krawca, który też nawet w swym fachu staje się artystą, wyrabia się tylko w odpowiednim otoczeniu. Dlatego też jedynie w takich ośrodkach jak Paryż i Wiedeń powstają nowe „mody”, które już bez wahania naśladują magazyny i modystki stolic.

Na znaczku za 6 fenigów widzimy styliz-

zowanego, dwugłowego orla ozdobionego tarczą herbową i ozdną tarczową wiedeńskich, a więc literami „W. M.” Orzeł ten unosi się nad białym budynkiem głównej hali wystawowej Targów, przez który, przewinęły się w tym roku setki tysięcy osób. Format tego zielonego znaczka za 6 fen., jak i wszystkich innych wynosi 28x33 mm.

Dalsza wartość za 12 fen. (czerwona), symbolizuje sztuki piękne, które w Wiedniu stoją na najwyższym poziomie. Dla muzyków, artystów i aktorów — czy też zwolenników koncertów, teatru i malarstwa choćby kilkudniowy pobyt w Wiedniu pozostaje miłym wspomnieniem na długie miesiące. A z pośród wszystkich teatrów tego miasta największą sławą cieszy się Wiedeński Burgtheater, którego fasadę widzimy u dołu omawianego znaczka.

Ekscenryczne położenie Wiednia w Rzeszy Niemieckiej czyni zeń bramę na południowy wschód Europy. Przy ożywionych stosunkach handlowych wyrówna to pozabawienie b. siedziby Habsburgów stołecznego charakteru, a jako miasto zabyt-ków i pomników pozostanie Wiedeń celem podróży niezliczonych wycieczek turystycznych. Na najwyższej wartości serii za 25 fen. (niebieska) oglądamy pomnik Eugenjusza Sabaudzkiego na tle ogólnej panoramy miasta, którą charakteryzuje iglica katedry św. Stefana. W rzeczywistości jest ów pomnik daleko wspanialszym dziełem, aniżeli na to wskazuje mała leńka reprodukcja.

Cała ta seria kosztuje w Krakowie niewiele więcej niż 1,40 zł, a więc niewiele ponad cenę okienkową. Wszelkie uwagi dotyczące serii Targów Lipskich, podane do wiadomości przed tygodniem, odnoszą się rzecz prosta, także i do tych znaczków. Z tym może nawet dodatkkiem, że zawsze wszystkie znaczki ładniej wykonane znajdują więcej amatorów, a więc po wyczerpaniu się nakładu cena podniesie się zarówno dla sztuk stempłowanych jak i nie-uzupełnionych. Wysokości nakładu ministerstwo poczt Rzeszy Niemieckiej jak dotąd nie podało.

Każdy bardziej wytrawny zbieracz pocztyni używać do znaczków czystych naklejek ze smolej gumy, która nie narusza oryginalnego kleju. Wydatek 2-3 groszy dla każdej sztuki wartającej czasem kilka złotych nie może odgrywać roli, a także przy znaczkach starszych nie powinniśmy używać się zwykłych naklejek. Im więcej zniszczona guma tem niższa cena handlowa, a chociaż nie można wymagać przy egzemplarzach z przed roku 1930 nieskazitelnej stanu gumy, to przecież całkowite zmycie jej obniża wartość sztuki do poziomu notowania znaczków stempłowanych. —ja—

Kronika żałobna.

(Jer) Kraków, 24 marca. W ostatnich dniach zmarli w Krakowie: Władysław Niedowski, lat 27; Tadeusz Pniowski, lat 53; Władysław Zygmunt Zusi, urzędnik Monopoli Spirytusowego, lat 54; mgr. Zbigniew Myczkowski, literat, lat 26; Karol Boczar, profesor gimnazjalny, artysta malarz, lat 60; z Pasternaków Maria Li-manowska, lat 79; z Pytlów Anna Bier-czyńska, wdowa po radcy Zarządu m. Krakowa, lat 46; Wojciech bar. Heydel, właściciel majątku Brzoza ziemi radomskiej, lat 44; Czernkowski Kazimierz, lat 71; Olszyski Stanisław, lat 60; Garlicki Józef, lat 61; Banach Anna, lat 79; Melcher Jadwiga, lat 45; Piórkowska Janina, lat 27; Elster Janusz, 11 mies.; Kofin Mikołaj, lat 55; Pieterrek Franciszek, lat 52.

BOHDAN KARELSKI.

Jacht „Aurora” zatonał...

19)

Trzeba było jednak być ostrożną. Może te tylko podstęp ze strony Jima, który w ten sposób chce ją skłonić do otwarcia drzwi? Ta myśl dodała jej energii. Umocniła jeszcze barykadę, a potem skuliła się na małej kanapie i zasnęła prawie natychmiast głębokim snem. Była zupełnie wyczerpana przejściami całego dnia.

XI.

Stary Forst tymczasem nie próżnował. Wyszukał w porcie mały stateczek, którego załoga zgodziła się natychmiast wypłynąć na morze. Uzupełniono skład załogi sternikiem „Aurory” i Harrym i zawiadomiono drogą radiową wszystkie okręty na morzu, że należy szukać jachtu „Aurora”. Forst zasięgnął jeszcze informacji u dowódcy okrętu wojennego, który zabrał na pokład rozbitków „Aurory”, a potem, znalazłszy się na pokładzie „Foki”, kazał natychmiast podnieść kotwicę i wypłynąć na pełne morze.

Rozpoczęła się więc prawdziwa pogon za cieniem. Ani kapitan „Aurory”, który siedział w więzieniu, ani sternik nie umieli dokładnie podać miejsca katastrofy „Aurory”. Mieli wówczas inne zmartwienia na głowie, niż ustalenie położenia okrętu. Okręt wojenny wyłapał łodzi „Aurory” już niedaleko lądu, ale mógł ich znieść wicher i prąd podmorski znacznie dalej.

Stacja radiowa „Foki” była w ustawicznym kontakcie z okrętami przepływają-

cemi przez te okolice. Raz po raz szło w eter zapytanie:

„Wszyscy dowódcy okrętów proszeni są o informacje co do losów jachtu „Aurora”. Na wypadek znalezienia jachtu na oceanie należy go zatrzymać i odholować do portu w Miami Beach za wynagrodzeniem 100 tysięcy dolarów. Zao-piekować się miss Mary Forst, która według wszelkiego prawdopodobieństwa znajduje się na pokładzie „Aurory”.

Wysoka nagroda, obiecana temu, kto odnajdzie „Aurorę”, skłoniła wielu kapitanów okrętów do zmiany marszruty. Okręty spotykały się na morzach i wszędzie wymieniano pytanie: „Czy nie napotkaliście gdzieś śladu „Aurory”?

Z polecenia Forsta wyruszyło także w drogę kilka samolotów, których zadaniem było patrolowanie szlaków wodnych, również w poszukiwaniu „Aurory”.

Sam Forst siedział zgryziony na mostku kapitańskim „Foki” i wpatrywał się w przestrzeń. Mimo najlepszej lornety, jaką mógł tylko dostać, przepatrywanie szlaku nie przyniosło rezultatu. Radio przynosiło jedynie odpowiedzi negatywne. „Aurora” zniknęła.

Kapitan „Foki” usiłował wyperswadować Forstowi dalszą jazdę.

— Moim zdaniem — mówił — dalsza jazda jest do niczego. „Aurora” musiała zatonać. Tylu ludzi jej szuka i gdyby dotychczas nie zatonała, to musiano by ją już odnaleźć. Wracajmy, zbiera się na burzę i my możemy pójść w ślady tej przeklętej „Aurory”.

Forst złem spojrzeniem obrzucił kapita-

— Zgodził się pan na to, że pojedziemy i będziemy tak długo pływać, jak długo mnie się będzie podobało. Niech więc pan robi to, do czego się pan zobowiązał.

— Ma pan rację, ale muszę panu powiedzieć, że pańskie nadzieje pozbawione są wszelkich podstaw. Według tego, co mi opowiadano, od chwili katastrofy „Aurory” upłynęło kilka dni. Okręt tego typu nie mógł się utrzymać na wodzie tak długo bez kierownictwa. Poza to musiał mieć dziurę w kadłubie, skoro tonął.

Niech pan zrozumie, że ja jestem ojcem. I będę tak długo pływał po morzach, dopóki nie natrafie na jakiś ślad po tej katastrofie.

W tej chwili nadbiegł radjotelegrafista.

— Panie kapitanie! Pierwsze wiadomości o „Aurorze”.

Forst i kapitan rzucili się ku niemu.

— Jakże! Mów pan prędzej! — wołał zdenerwowany Forst.

— Okręt „Hamlet” donosi, że wyłowił z morza szczątki łodzi ratunkowej. Nazwa okrętu zupełnie zatarta, jednak jedyna litera, jaką dało się odcyfrować, a mianowicie duże „A” pozwala wnioskować, że chodzi tu o „Aurorę”.

— A druga wiadomość?

— Transportowiec „Hannibal” komunikuje, że złapał jakieś słabe sygnały parowca, który znajduje się w niebezpieczeństwie. Nazwy okrętu stacja nie zdążyła podać, gdyż nie zrozumiano już tego, co radjotelegrafista podał. Przypuszczają jednak, że chodzi tu o „Aurorę”. Ale z drugiej strony trzeba wziąć pod uwagę, że jeden z tych okrętów jest oddalony od drugiego o tysiąc mil morskich. Jest zatem rzeczą niemożliwą, aby obydwie te wiadomości odnosiły się do „Aurory”.

Przynajmniej jedna z nich jest mylna, o ile nie obydwie.

— Co robić? — pytał się Forst z rozpaczą, kierując się ku kapitanowi.

— Moim zdaniem tam, gdzie wyłowiono tę deskę. To raczej wygląda na „Aurorę”. Choć z drugiej strony może to być szczątek jednej z tych łodzi, które już wyratowano. Nie chciałbym robić panu wielkich nadziei, ale możemy spróbować.

Forst opadł bezsilnie na fotel. Iskra nadziei, która zabłysła mu przed oczyma, znowu zdawała się gasnąć. Szczątek rozbitej łodzi, to faktycznie zbyt słaba możliwość uratowania Mary.

Kapitan odszedł od niego. Musiał wydać nowe rozkazy w związku ze zmianą kierunku. Zresztą w towarzystwie miljonera czuł się zwykle niewyraznie. Jasnym przecież było, że uganianie po oceanach za miss Forst było bezcelowe, ale nie miał serca jasno oświadczyć swej opinii rozpaczonemu Forstowi. Zresztą w istocie rzeczy była mu ta sprawa dość obojętna. Najważniejsze, że miljoner dobrze płacił za usługi, a reszta już nikogo nie obchodziła.

XII.

Mary obudziła się pod wpływem silnego kołysania się okrętu. Widocznie sztorm, który przeszedł w tych okolicach przed dwoma dniami, powrócił z nową siłą. Napół przytomna zerwała się Mary z kanapki, przetarła oczy, usiłując sobie przypomnieć ostatnie wydarzenia. Śniło się jej, że jest w swoim domu przy piątą aleję w Nowym Jorku, i że czeka ją przyjęcie, w którym ma wziąć udział jej narzeczony. Nie znała jego nazwiska, ale był or dziwnie podobny do tego zagadkowego Stefana, którego poznała na pokładzie jachtu. Dopiero po chwili Mary, rozejrzawszy się po otoczeniu, tonącym w zmroku, zdała sobie sprawę z tego, że sen był tylko snem.

(Ciąg dalszy nastąpi).

KRONIKA

Dodatkowy termin dostawy w międzynarodowej komunikacji towarowej.

Kraków, 24 marca. W międzynarodowej komunikacji towarowej wprowadzono ostatecznie dodatkowy 5-dniowy termin dostawy. Jeżeli zatem przed wojną normalny termin dostawy wynosił np. 8 dni, to obecnie obliczony podwójnie wynosi 16 dni, a razem z dodatkowym terminem 5-dniowym 21 dni.

Dopuszczenie przysięgłych tłumaczy.

Kraków, 24 marca. Na podstawie rozporządzenia wydawanego przez Generalnego Gubernatora, tłumaczem przysięgłym może być ustanowiony na własny wniosek ten, kto posiada niemiecką, ukraińską lub polską przynależność narodową. Jest politycznie nieskazitelny i wykazuje znajomość języków, dla których ma być ustanowiony tłumaczem.

Tłumaczy ustanawia dla każdego poszczególnego okręgu kierownik niemieckiego sądu okręgowego, przydzielając jednocześnie tłumaczowi jego siedzibę lokalną oraz sprawuje nadzór nad jego czynnościami urzędowymi. Tłumacze przysięgli, którzy na podstawie dotychczasowych przepisów pełnią swe obowiązki, mogą je wykonywać aż do odwołania, najpóźniej jednak do dnia 15 maja 1941 r.

Przesyłki pocztowe świąteczne należy nadawać na czas.

Kraków, 24 marca. W obecnych warunkach szczególnie uwagę poświęcić należy przy nadawaniu przesyłek świątecznych (paczek i pakietów) by przesyłki te jak najwcześniej nadane były na pocztę, jeżeli mają na czas dojść do rąk adresata.

Świąteczne przesyłki muszą być najpóźniej do 3 kwietnia nadane, przyczem podkreśla się, że trwałość opakowania i dokładny adres mają duże znaczenie, o ile chodzi o pewność doręczenia. Zaleca się ponadto włożyć do środka każdej przesyłki duplikat adresu.

Również życzeń świątecznych nie należy nadawać dopiero w ostatnim dniu, ponieważ w ten sposób stwarza się niepotrzebnie przeładunek ekspedycji pocztowej, a zatem przesyłki te doręczane są wskutek zapóźnego nadania z opóźnieniem.

Nowa taryfa za przewóz towarów i żywych zwierząt.

Kraków, 24 marca. Zamiast dotychczas obowiązującej tabeli opłat, weszła ostatecznie w życie nowa tabela opłat pod nazwą „Taryfa za przewóz towarów i żywych zwierząt Kolei Wschodniej, część II”. Nowa taryfa zawiera ogólne zasady obliczania przewozowego oraz stawki na odległości do 750 km.

Pokazowe modele uli dla pszczelarzy.

Kraków, 24 marca. Stosownie do licznych życzeń pszczelarzy, którzy chcą sami wykonywać nadstawki ale i pragną je przedtem gotowe obejrzeć, wysłane zostały do wszystkich inspektorów hodowli zwierząt (Tierzuchtamt) pokazowe modele tych uli. W ten sposób mogą pszczelarze każdego powiatu na miejscu obejrzeć wzory uli i otrzymać szczegółowe informacje u instruktorów pszczelarstwa.

Odbudowa siedziby b. ministerstwa komunikacji.

Warszawa, 24 marca. Wydział techniczny zarządu miejskiego w Warszawie prowadzi obecnie prace przy odbudowie dawnej siedziby b. ministerstwa komunikacji przy ul. Nowy Świat.

Zniszczone w czasie działań wojennych budynki, zwłaszcza te, które nie nadają się do odbudowy, będą rozebrane zupełnie, a inne po gruntownej przeróbce wewnątrz i założeniu nowej instalacji wodociągowej, kanalizacyjnej i t. p. będą oddane do użytku zarządu miasta, który posiadał tę przejaź. Dotychczas prelimitowano na prace bieżące 100.000 złotych.

Po ukończeniu robót znajdą tu pomieszczenie: wydział nadzoru budowlanego i niektóre działy wydziału technicznego oraz oddział wodno-melioracyjny. Na razie w części oficyny najlepiej zachowanej mieści się wydział planowania miasta.

Nowy tygodnik dźwiękowy.

Kraków, 24 marca. Kinoteatry krakowskie wyświetlają w tygodniu bieżącym tygodnik aktualności nr. 10/41, w którym znajdują się następujące obrazy:

1) Tydzień walki z tyfem plamistym, 2) Rozbudowa Kolejowych Warsztatów Remontowych w Warszawie, 3) Dobrowolny zaciąg belgijskich robotników dla potrzeb Rzeczy, 4) Wystawa marokańskich sztuki rękodzielniczej w Madrycie, 5) Obrzędki weselne w Protektoracie Czech i Moraw, 6) Budowa nowego mostu na Wiśle, 7) Pożar w Santander (Hiszpania), 8) Nowy ambasador japoński u kanclerza Hitlera, 9) Przystąpienie Bułgarii do Paktu Trzech Mocarstw, 10) Wkroczenie wojsk niemieckich do Bułgarii.

Dwa wyroki śmierci na zbrodniarzy w Lublinie.

Lublin, 24 marca. Niemiecki Sąd Specjalny w Lublinie, na sesji wyjazdowej w Zamościu, skazał 20-letniego Romana Kruszeńskiego z Grabowicz, powiat Hrubieszów, jako zbrodniarza pospolitego za zbrodnie zbiorowego rabunku w pięciu wypadkach, za niedozwolone posiadanie broni, oraz za nieujawnienie niedozwolonego posiadania broni, sześć razy na karę śmierci i trwałą utratę honorowych praw obywatelskich.

Skazany był przez szereg miesięcy członkiem uzbrojonej szajki bandyckiej i brał udział w jej napadach rabunkowych w pięciu wypadkach. Rola jego przy tym ograniczała się przeważnie do stawiania na czatach przed budynkiem, w którym jego towarzysze-bandyci dokonywali rabunków, poza tem pomagał przy ładowaniu łupów na przygotowane wozy. W czasie napadu rabunkowego na dwór ziemiański w Wiśniowie wtargnął skazany, uzbrojony rów-

niez w pistolet automatyczny i granaty ręczne, sam do budynku dworskiego. Łupem bandytów padła w tym wypadku gotówka i bielizna, wartości 4000 złotych.

Wyroki na Kruszeńskim został wykonany.

Niemiecki Sąd Specjalny w Lublinie, na sesji wyjazdowej w Zamościu, skazał 27-letniego Czesława Lachawca, pochodzącego z Jakutowa, jako zbrodniarza pospolitego, na śmierć oraz trwałą utratę honorowych praw obywatelskich, za zbrodnią ciężkiego rabunku.

Skazany, w towarzystwie dwóch innych bandytów, napadł na domostwo pewnej rodziny we wsi Karz, gminy Nowa-Osada, przyczem jeden z rabusiów sterylizował domowników pistoletem. Sprawcy zrabowali wówczas różną garderobę, biżuterię i gotówkę. Skazany bandyta karany był już kilkakrotnie przez sądy polskie za kradzieże.

Obowiązek pracy dla młodocianych w okręgu radomskim.

Radom, 24 marca. Na podstawie art. 1 rozporządzenia Generalnego Gubernatora o rozciągnięciu obowiązku pracy na polską ludność Generalnego Gubernatorstwa z dn. 14 grudnia 1939 roku, rozszerzył szef okręgu radomskiego z ważnością natychmiastową obowiązek pracy polskiej ludności okręgu radomskiego również na młodocianych w wieku od 16 do 18 lat.

Wypadek kolejowy pod Trzciąną.

Kraków, 24 marca. W nocy na 21 marca zderzyły się na terenie dworca w Trzciąnie (linia Kraków—Rzeszów) dwa pociągi towarowe, przyczem trzy wagony jednego z pociągów uległy wykołaceniu. Na szczęście oberżo się bez ofiar w ludziach.

Ruch pociągów doznał tylko krótkiej przerwy dzięki natychmiastowej akcji pogotowia technicznego Kolei Wschodniej.

(Jo) **ADRESY APTEK, DYŻURUJĄCYCH DZISIEJSZEJ NOCY W KRAKOWIE:** Adolf Hitler Platz 45, tel. 125-74; Łobzowska 20, róg Batorego 1, tel. 220-15; Dietla 36, tel. 174-64; Grzegorzewska 9, tel. 138-57; Grodzka 17, tel. 102-08; Plac Matejki 2, tel. 156-11; Plac Inwalidów 7, tel. 156-10; Madalińskiego 7, tel. 124-70; Mogilska 16, tel. 175-90; Adolf Hitler Platz 9, tel. 134-41.

STAN WODY NA WIŚLE wynosił w dniu 23 marca w Krakowie 294, w Zawichocie 402. W dniu 24 marca w Krakowie 299, a w Zawichocie 406.

(Jo) **TRAGICZNA ŚMIERĆ PRZY PRACY.** W poniedziałek rano na dworcu w Płaszowie dostał się między zderzaki pracownik kolejowy Wójcik Adam, lat około 30 i został zgnieciony na śmierć. Zwłoki pozostawiono do dyspozycji komisji sądowo-lekarskiej.

(Jo) **SAMOBÓJSTWO.** W sobotę popołudniu przy ul. Kościuszki 48 zatrzaśnięta się nieznaną trucizną hachwalska Marja. Lekarz Pogotowia Rat. stwierdził zgon i polecił zawezwać komisję sądowo-lekarską.

(Jo) **WYPADŁA Z TRAMWAJU** w niedzielę rano, przy rynku podgórskim, Gazda Aniela lat 18, zam. w Brzesku, która doznała ogólnych kontuzji, oraz wstrząsu mózgu. Po zaopatrzeniu przez lekarza Pogotowia Rat., została przewieziona do szpitala św. Łazarza.

(Jo) **POTRĄCONY PRZESZ SAMOCHÓD.** W niedzielę wieczorem Mrówiec Jerzy lat 20 z Prokocimia został potrącony przez samochód, doznając ran dartych głowy, oraz złamania prawej ręki. Po zaopatrzeniu przez lekarza Pogotowia skierowano go do szpitala św. Łazarza na oddział chirurgiczny.

(Jo) **„WYLADOWAŁ” NA LATARNI.** W nocy z 23 do 24 bm. na ul. Starowiślniej szofer J. T. lat 26 jechał tak brawurowo, że zatrzęsł się dopiero na latarni. Skutki były przykre, gdyż doznał ran tłuczonych głowy, oraz ogólnych kontuzji. Po zaopatrzeniu przez lekarza Pogotowia, przewieziono go do szpitala.

Z DNIA.

Łyk-ind.

Kraków, 24 marca.

Maja Anglosy swoje „week-end” mają Niemcy „Wochenende”, dlaczego Polacy nie mieliby mieć swego „Łyk-indu”? Słowo to jest oczywiście zupełnym nowotworem językowym i wiele osób nie zdaje sobie sprawy z jego pochodzenia, ale dla każdego, kto ma jakieś takie doświadczenie życiowe, sprawa przedstawia się zupełnie prosto.

Słowo „Łyk-ind” składa się z dwóch skróconych wyrazów. Pierwszy z nich to słowo „łykać”, które można utożsamiać ze słowami: pić, zalewać się, popijać itp., drugi zaś to słowo „indyjczyk”, które znowu można zastąpić takimi wyrazami, jak gniewać się, złościć się itd. Dalsze badania etymologiczne doprowadzą nas do słusznego wniosku, że ten, który łyka — oczywiście nie indyjski

się, natomiast ten, który się indyjski — nie łyka.

Tutaj mamy wytłumaczenie znaczenia słowa Łyk-ind. Mówiąc poprostu mężowie łykają — żony się indyjską. Na tem głównie polega polski „Łyk-ind”. Święto to wypada właściwie na sobotę popołudniu. Praca kończy się wcześniej, popołudnie i wieczór są wolne, można więc je poświęcić celom towarzysko-kulturalnym. A niema przecież zebrania towarzyskiego, na którym nie pokazalby się „spiritus movens” w postaci malej choćby buteleczki „czystej”.

W gruncie więc rzeczy ten „Łyk-ind” nie jest znowu tak bardzo wesoły, a raczej jest sztucznie wesoły. Schodzą się ludzie w grobowych nastrojach, gawędzą długo i szeroko o osobistych smutkach, przyczem zazwyczaj tak bywa, że jeden gada, a drugi nie słucha, bo go to nic nie obchodzi. Potem dopiero, gdy „Łyk-ind” się jedna i druga „stopkę”, wtedy robi się człowiekowi jasniej na umyśle i zaczyna rozumieć troski i smutnienia przypadkowego kompana.

Przy takich „Łyk-indach” najłatwiej zawiązać się „dozgonne” przyjaźnie, najłatwiej rozbić się w małżeństwa. I to jest zupełnie zrozumiałe, musi być bowiem zachowana równowaga. Gdy więc na jednym terenie zawarty jest nie tylko pakt o nieagresji, ale nawet ścisły sojusz, to na drugim terenie musi nastąpić naprężenie stosunków, które później prowadzi do zerwania stosunków dyplomatycznych. „Strony” nie rozmawiają ze sobą, poza wypadkami nagłej konieczności, a wówczas wymieniają zdania przypominając żywo oschłe noty dyplomatyczne ministrów i ambasadorów.

Ze względu na ograniczone możliwości w zakresie sprzętu wojennego sytuacja zazwyczaj przemienia się w „wojnę nerwów”, o ile oczywiście w grę nie wchodzi pościki w formie talerzy, wazonów itd. Ma to jednak miejsce tylko wśród małżonków nie posiadających odpowiedniej oglądy towarzyskiej.

W takich wypadkach obserwować można nieraz typowe dla kobiet samoudręczanie się. Mniej wprawione w arkana dyplomacji nie dostrzegają, jakoś, że aczkolwiek ta „wojna nerwów” wyczerpuje siły przeciwnika, to jednak odbija się także ujemnie na ich własnych siłach. Zamiast więc zawrzeć możliwe szybko pokój na „honorowych warunkach”, pokój „bez zwycięzcy”, dają do zlikwidowania konfliktu w sposób bezwzględny taki, któryby dawał im nie tylko osobistą satysfakcję (to najważniejsze), ale także któryby gwarantował im możliwość uniknięcia konfliktu w przyszłości.

Czyż jednak jest to możliwe? „Łyk-ind” trafia się raz na tydzień, jeśli więc między niedziela a piątkiem pokój nie zostanie zawarty, wówczas istnieje duże prawdopodobieństwo, że wojna nerwów przeciągnie się na drugi tydzień, przyczem może przybrać zastraszające rozmiary, grożące obydwu stronom poważnymi stratami.

Smutny to więc jest „Łyk-ind”. Za chwilę zapomnienia przy „szkiełku” — głuchość potem całymi dniami grobowego nastroju i samoudręki. Taka jednak niestety jest już natura ludzka, że „video meliora et deteriora sequor”, a grzech ma zawsze w sobie coś pociągającego...

MYSLI.

Zapominamy łatwo o naszych wadach — kiedy nam samym są tylko wiadome.

Chęć pokazania się zrecznym, przeszkadza nam często być takim rzeczywiście.

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE

Obwieszczenie

Stadthauptmann'a

dotyczy: sprzedaży chleba.

Ze względów zdrowotnych zakazuje się niżej wymienionym sprzedawcy świeżego chleba na obszarze miasta Krakowa. Chleb można wydać konsumentowi dopiero po upływie 24 godzin po wypieku.

Niestosowanie się do tego zakazu ulegnie karze pieniężnej aż do 300 zł., ewentualnie także karze zakazu wypieku w poszczególnym wypadku.

Kraków, dnia 21 marca 1941.

1998k Der Stadthauptmann Schmid.

Obwieszczenie

Stadthauptmann'a

dotyczy: przejściowego ograniczenia ruchu kołowego w ul. Stradom i przebiegu ul. Młosa postępu dorożek i samochodów ciężarowych na regu ul. Dietla i ul. Bożego Ciała.

Z powodu przeprowadzenia robót kanalizacyjnych można od 24 marca 1941 używać ul. Stradom na odcinku od ul. Dietla aż do placu Wolnica tylko jednokierowo w kierunku do Wisły dla ruchu kołowego. Ruch kołowy do śródmieścia kieruje się poprzez powyższy plac przez ul. Bożego Ciała na ul. Dietla.

Miejsce postoju dorożek i samochodów ciężarowych na rogu ul. Dietla i ul. Bożego Ciała przenosi się z tym samym dniem na ul. Dietla naprzeciwko placu sportowego „Makkabi”.

Kraków, dnia 22 marca 1941.

1996k Der Stadthauptmann Schmid.

Obwieszczenie

Stadthauptmann'a

dotyczy: zmiany przystanków tramwajowych w dzielnicy Podgórze.

Przystanki miejskich linii tramwajowych Nr. 3 i 6 położone w nowoutworzonej żydowskiej dzielnicy mieszkaniowej w Podgórzu znosi się z upływem 20 marca 1941.

Ostatni przystanek przed żydowską dzielnicą mieszkaniową jest zatem dla linii 3 przy ul. Lejona i dla linii 6 przy ul. Płaszowskiej.

Kraków, dnia 22 marca 1941.

1997k Der Stadthauptmann Schmid.

Sprostowanie

dotyczy obwieszczenia Szefa Okręgu Krakowskiego, wydział zdrowia i oddział aptek.

W obwieszczeniu o przetargu na aptekę z dnia 16 marca 1941 zakradł się błąd przy tłumaczeniu obwieszczenia na język polski Neu-Markt Nowy Targ przetłomaczono na (Neu-Sandez) na Nowy Sącz.

Niniejszym prostujemy błąd: W Nowym Targu zamierza się założyć nowa aptekę w miejsce „Millet'sche Apotheke”.

Głębokie słowa podziękowania za okazane wyrazy współczucia przy obrażeniu po-
grzebowym mego męża

ALOJZEGO SAMOHILEGO

kierownika garbarni

raz za gorące słowa, wyrażone prze-
wiel. Księżą nad grobem naszego uko-
nanego Ojca, składającą tą drogą pozo-
stał w nieutulonym smutku

Zofja Samohilow
z córką i synem.

Wieliczka, 24 marca 1941.

2000k

Co grają w kinach?

Kinoteatr „WANDA”

Kraków, ul. św. Gertrudy 5

wyświetla od piątku, dnia 21 marca do czwartku, 27 marca b. r. film p. t.:

Lekkomyślna córka

W rolach głównych:

Geraldine Katt Rolf Wanka.

Z powodu konieczności
zmiany lokalu
w ciągu trzech dni, proszę
o odebranie rzeczy, oddanych
w komisję

„DOROTEUM”
Karmelicka 27.

a jednakże

NAJLEPSZE, POŻYWNE I TANIE SĄ:
BUDYNIE, KISIELE, ZUPY, SOSY
WYTWÓRNI ŚROD. SPOŻYW.

Ape

WARSZAWA MARSZAŃSKA 31A

Pomyłki w druku wynikły z powodu nie-
wyróżnionego i nieczytelnego pisma nie będą
uwzględniane przy reklamacjach.

